

ΒΗΜMagazino

Ο ΘΡΥΛΟΣ
ΤΟΥ NBA,
ΤΟ ΟΣΚΑΡ
ΚΑΙ Η ΣΧΕΣΗ
ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΟΒΕ

BRYANT

ΖΕΥΓΟΣ ΖΟΛΩΤΑ Η ΖΩΗ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΒΡΑΧΟ Σ. 12

ΠΡΟΣΩΠΑ Ρ. ΓΟΥΓΛΑΣΟΝ, Α. ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΣ, Θ. ΒΟΥΤΣΙΚΑΚΗΣ Σ. 19, 20, 34

SAINT MARTINS ΜΠΡΟΣΝΑΝ, ΓΚΑΛΙΑΝΟ, ΚΑΤΡΑΝΤΖΟΥ ΣΤΑ ΘΡΑΝΙΑ Σ. 28

9 772623 493002 22

KOBE BRYANT

Οι εφετινοί τελικοί του NBA θα έχουν όπως πάντα ένταση, δύναμη, θέαμα, αλλά όχι και τη μαγνητική εκείνη προσωπικότητα που απουσιάζει από τότε που ο «Black Mamba» αποχώρησε από την ενεργό δράση.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΚΟ ΚΑΡΑΣΑΡΙΝΗ

Οι 73οι τελικοί του NBA που ξεκίνησαν στις 30 Μαΐου στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού χαρακτηρίζονται από μια σπάνια ιδιαιτερότητα – την έλλειψη ενός αδιαμφισβήτητου αστέρα. Ο Λεμπρόν Τζέιμς, μόνιμος θαμώνας τους από το 2010, ξεκουράζεται ήδη από τον Απρίλιο μετά την πρώτη του – απογοητευτική – χρονιά στους Λος Αντζελες Λέικερς. Ο Γιάννης Αντετοκούνμπο, στην πρώτη του εντυπωσιακή πορεία με τους Μιλγουόκι Μπακς προς το τρόπαιο, απέτυχε στο τελευταίο εμπόδιο. Ως και ο μεγάλος Κέβιν Ντουράντ των Γκόλντεν Στέιτ Γουόριορς, που βρίσκονται στην τελική ευθεία για πέμπτη συνεχόμενη φορά, επίτευγμα που καμία ομάδα δεν είχε καταφέρει μετά τις δέκα εμφανίσεις των Σέλτικς από το 1957 έως το 1966, ταλαιπωρείται από τραυματισμό και είναι άγνωστο αν θα προλάβει τη σειρά. Ποιοι μένουν; Ο Στέφεν Κάρι του Γκόλντεν Στέιτ της Δύσης είναι ίσως ο κορυφαίος σουτέρ όλων των εποχών, αλλά ποτέ δεν είχε την ακτινοβολία των προηγούμενων. Και ο Καουάι Λέοναρντ των Τορόντο Ράπτορς, αντιπάλων της Ανατολής, είναι ένας εργάτης του γηπέδου, άφθαστος σε επίθεση και άμυνα, τόσο όμως διακριτικός, ήσυχος και αφανής εκτός των τεσσάρων γραμμών ώστε να μην υπάρχει σχεδόν έξω από το παρκέ. Για την ακρίβεια, ο τελευταίος άνθρωπος του NBA για τον οποίο ξεσηκώνονταν πλήθη παγκοσμίως, από το Λος Αντζελες έως την Κίνα, κυρίως για να τον αποθεώσουν, αλλά και για να τον

● Σε αγώνα ενάντια στον θρυλικό Μάικλ Τζόρνταν κατά τα τέλη της καριέρας του δεύτερου, όταν αγωνιζόταν στους Ουάσιγκτον Γουίζαρντς.

πικάρουν, να τον αποδοκιμάσουν, να τον χλευάσουν, παρακολουθεί από το 2016 το άθλημα που υπηρέτησε επί 20 χρόνια από την πολυθρόνα του. Ο Λεμπρόν δεν λατρεύτηκε τόσο πολύ, ο Γιάννης είναι ακόμη στην αρχή, ο Κόμπι Μπράιαντ όμως ήταν η τελευταία τόσο κυρίαρχη, τόσο διχαστική φιγούρα του αμερικανικού μπάσκετ. Πέντε φορές πρωταθλητής του NBA (2000, 2001, 2002, 2009, 2010), πρώτος σκόρερ του πρωταθλήματος για δύο συνεχείς χρονιές (2006-2007), δύο φορές MVP των τελικών, μία φορά πολυτιμότερος παίκτης της κανονικής περιόδου, 18 παρουσίες σε All-Star Game, δύο ολυμπιακά χρυσά μετάλλια σε Πεκίνο το 2008 και Λονδίνο το 2012, 33.643 πόντοι, 680 εκατ. δολάρια σε συνολικές μισθολογικές απολαβές, ένα Όσκαρ το 2017 για το «Dear Basketball», το μικρού μήκους φιλμ που έβαλε σε κινούμενα σχέδια τους στίχους με τους οποίους ανακοίνωσε την αποχώρησή του από το μπάσκετ στον ιστότοπο «The Players' Tribune» τον Νοέμβριο του 2015. Είναι μάλιστα ο πρώτος Αφροαμερικανός που λαμβάνει το χρυσό αγαλματίδιο στη συγκεκριμένη κατηγορία και ο πρώτος εν αποστρατεία επαγγελματίας αθλητής που προτείνεται και τιμάται με Όσκαρ στην ιστορία του κινηματογραφικού θεσμού. Δεν είναι αυτή η πλήρης λίστα των επιτευγμάτων του, αυτή θα ήταν ατελείωτη. Ο Μπράιαντ κατάφερε περισσότερα από τους περισσότερους, όπως έγραφε ο Μπέντζαμιν Χόφμαν στους «New York Times» τον Νοέμβριο του 2015. Δεν κατάφερε όμως τα πάντα. Δεν πέρασε τους έξι τίτ-

λους του Μάικλ Τζόρνταν, όπως το επιθυμούσε διακαώς. Δεν κατάφερε τελικά να αφήσει πίσω του τους 100 πόντους του Γουίλι Τσάμπερλεν απέναντι στους Φιλαντέλφια Γουόριορς το 1962, όπως θα πίστευαν όσοι τον είδαν να πετυχαίνει 81 ενάντια στους Τορόντο Ράπτορς στις 22 Ιανουαρίου 2006. Δεν έμεινε το «καλό παιδί» που όλοι επαινούσαν στην αρχή της καριέρας του, εξελίχθηκε στον «Black Mamba», το φαρμακερό φίδι που εκφόβιζε αντιπάλους στον αγωνιστικό χώρο και συμπαίκτες στα αποδυτήρια – ο άκαμπος, αδίστακτος, απαιτητικός γνέτης με τον οποίο κανείς άλλος μεγάλος σπαρ δεν ήθελε να παίξει στα τελευταία χρόνια της 20ετούς παρουσίας του στους Λέικερς.

Στον κόσμο του «Black Mamba»

Χωρίς αμφιβολία, ο Κόμπι υπήρξε αθλητής-πρότυπο τόσο από την άποψη του επαγγελματισμού όσο και από εκείνη της αυτοπειθαρχίας. Συχνά αφηγείται πως όντας παιδί στην Ιταλία της δεκαετίας του '80, όπου διέπρεπε ο πατέρας του, Τζο Μπράιαντ, μετά τη δική του καριέρα στο NBA, έκανε σουτάκια σε μια φανταστική μπασκέτα στην πίσω αυλή και έπαιζε αγώνες ένας εναντίον ενός με τον εαυτό του. Η παιδική επιμονή μεταβλήθηκε σε ενήλικη: οι ώρες στο γυμναστήριο, η εντατική παρακολούθηση αγώνων και αντιπάλων σε βίντεο, η διαρκής εξέλιξη των δεξιοτήτων του έγιναν από νωρίς θρόλος. Υπάρχει μια χαρακτηριστική ιστορία που αφηγείται ο αρθρογράφος Λι Τζένκινς στο περιοδικό «Sports Illustrated» τον Οκτώβριο του 2013. Εξι χρόνια

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

● Επί 20 χρόνια, καθ' όλη την επαγγελματική του πορεία, ο «Black Mamba» των παρκέ φόρεσε τη φανέλα των Los Angeles Lakers.

«
Ο Λεμπρόν Τζέιμς δεν λατρεύτηκε τόσο πολύ, ο Γιάννης Αντετοκούνμπο είναι ακόμη στην αρχή, ο Κόμπι Μπράιαντ όμως ήταν η τελευταία τόσο κυρίαρχη, τόσο διχαστική φιγούρα του αμερικανικού μπάσκετ
»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΔΟ

«Το σπίτι μου είναι ανάμεσα μέρας κι ονείρου» γράφει σε ένα ποίημά του ο Ράινερ Μαρία Ρίλκε. Είναι ένας στίχος που ταιριάζει σε αυτό το τριώροφο σπίτι στον αριθμό 27 της Διονυσίου Αρεοπαγίτου. Το λιτό και αυστηρό εκ πρώτης όψεως σπίτι με τα μεγάλα ανοίγματα. Το ευφυώς σχεδιασμένο για να προφυλάσσει τους ιδιοκτήτες του από τα αδιάκριτα μάτια εκείνων, των πολλών Αθηναίων και των ακόμη περισσότερων τουριστών, που βολτάρουν καθημερινά στην περιοχή. Αλλά και για να τους προσφέρει την ίδια στιγμή γενναιόδωρα ανοίγματα προς το όνειρο, με την άπλετη θέα των παραθύρων και των μπαλκονιών του στην Ακρόπολη. Ενιωθες, λένε όσοι είχαν την τύχη να μπουν στο σπίτι του Ξενοφώντα και της Λόλας Ζολώτα – γιατί αυτή είναι η ξεχωριστή κατοικία της ιστορίας μας – πως ο Ιερός Βράχος εισέβαλλε στο σαλόνι του. Πως αν άπλωνες το χέρι θα αγκάλιαζες τους κίονες του Παρθενώνα. Εκεί, σε αυτό το αρχαιοπρεπές και σύγχρονο την ίδια στιγμή σκηνικό, οι οικοδεσπότες δέχονταν τους υψηλούς καλεσμένους τους. Εκεί τον Μάρτιο του 1967, πριν από 52 ολόκληρα χρόνια, ο Ξενοφών και η Λόλα φωτογραφήθηκαν, εντυπωσιακά κομψοί, για το εξώφυλλο του περιοδικού «Εικόνες», ένα από τα πιο λαμπερά εξώφυλλα στην ιστορία του ελληνικού Τύπου.

Παρατηρώ το σπίτι περνώντας κι εγώ απ' έξω, 15 χρόνια μετά τον θάνατο του Ζολώτα και 3 χρόνια μετά τον θάνατο της συζύγου του. Έργο του Εμμανουήλ Βουρέκα, κτίσμα μοντέρνο για την εποχή του (ολοκληρώθηκε το 1960), ακόμη και σήμερα μοιάζει προσθήκη τολμηρή στο αστικό σώμα της Αθήνας με τις νεοκλασικές οικίες και (κυρίως) με τις κακού γούστου πολυκατοικίες. Αποπνέει πάντα, μέσα από την απόλυτη λιτότητα της πρόσψής του, μια σπάνια ποιότητα. Την ποιότητα που χαρακτήριζε και τους ιδιοκτήτες του. Τον πρωτοπουργό της Ελλάδας και τη γοητευτική σύζυγό του, μία από τις grandes dames των Αθηνών. Αναζητώντας περισσότερες πληροφορίες για το σπίτι τους (σε μια πόλη που έχει υποστεί τόσο μεγάλη οικιστική καταστροφή πάντα έχουν ενδιαφέρον οι ιστορίες των κτιρίων που ξεφεύγουν από τον γενικό κανόνα της κακογουστιάς και της ασχημίας) «ταξίδεψα» στις ζω-

Ο Ξενοφών και η Λόλα Ζολώτα έζησαν μια παραμυθένια κοσμοπολίτικη ζωή στην κομψή οικία της Διονυσίου Αρεοπαγίτου, που τώρα ανακαινίζεται από τους καινούργιους ιδιοκτήτες της.

ΖΕΥΓΟΣ ΖΟΛΩΤΑ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ ΣΤΡΑΜΜΙΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΗ...

1. Κομψοί και αρχοντικοί, ο Ξενοφών και η Λόλα Ζολώτα σε μία από τις κοσμικές εμφανίσεις τους κατά τη δεκαετία του '80.

2, 3. Η κατοικία Ζολώτα όπως είναι σήμερα που ανακαινίζεται από τους νέους ιδιοκτήτες της – στη φωτογραφία κάτω δεξιά, το όνομα του αρχιτέκτονα που τη σχεδίασε, αποτυπωμένο στον τοίχο δίπλα στην είσοδό της.

«
Στην υπέρκομψη οικία τους στη Διονυσίου Αρεοπαγίτου το ζεύγος Ζολώτα συναντούσε συχνά τους στενούς φίλους του, ανάμεσά τους τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, τον Γεώργιο Ράλλη, τον Παναγή Παπαληγούρα, και δεξιωνόταν υψηλούς καλεσμένους όπως τον Αριστοτέλη Ωνάση και τον Σταύρο Νιάρχο»
»

ές τους. Πάνω, λοιπόν, το νήμα από την αρχή.

Ο πολυσχιδής πολιτικός

Τέλη του 19ου αιώνα. Ο 21χρονος Ευθύμιος Ζολώτας, γιος εμπόρου από τη Σπερχειάδα Λαμίας, έπειτα από μαθητεία στα ατελιέ του Παρισιού, επιστρέφει στην Αθήνα. Στην οδό Αιόλου ξεκινάει μια μικρή επιχείρηση με κοσμήματα, έχοντας όμως μεγάλες φιλοδοξίες. Ο οίκος Zolotas γοητεύει την υψηλή κοινωνία της πρωτεύουσας. Στο μεταξύ, το 1904, ο Ευθύ-

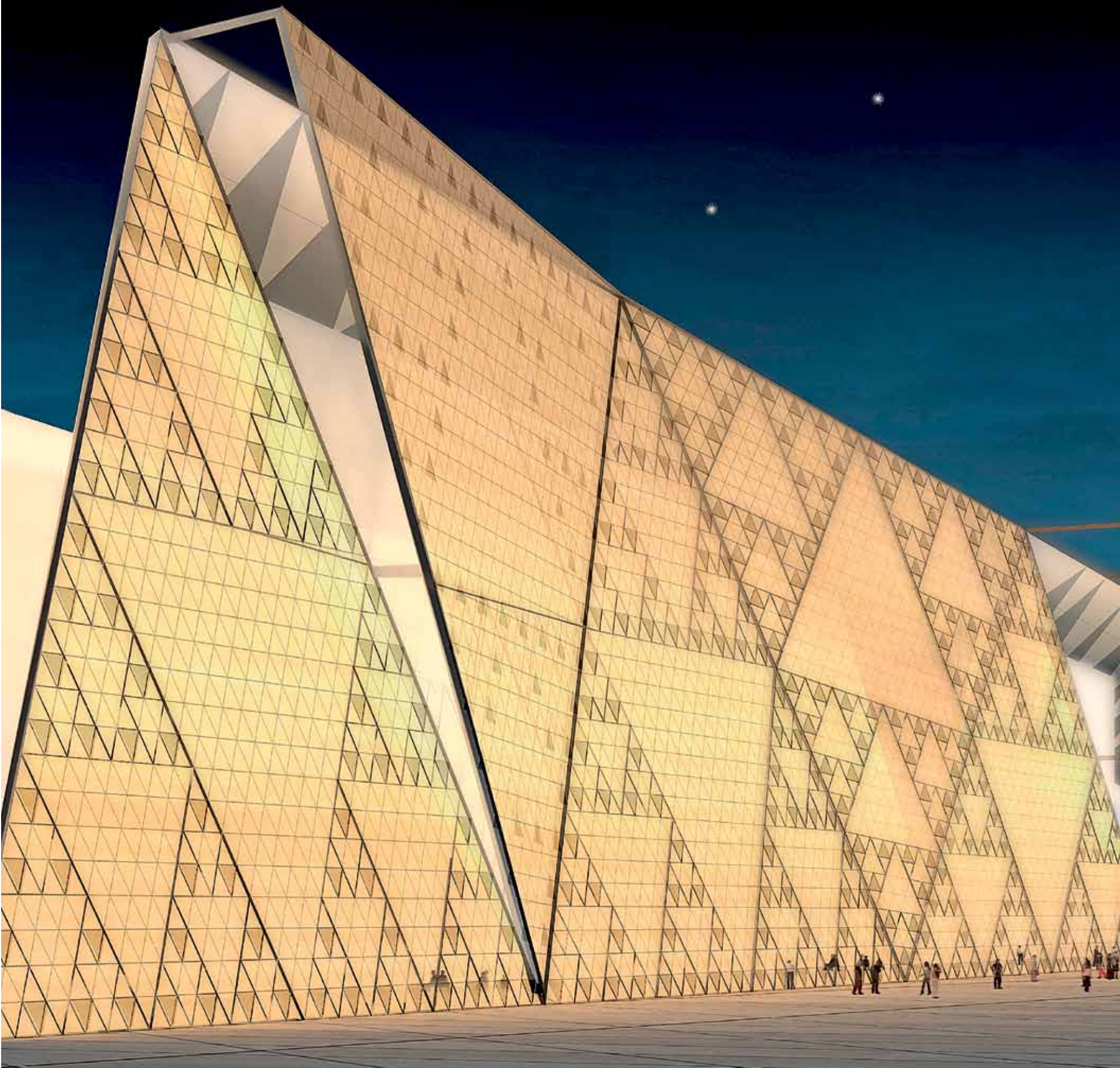
μιος παντρεύεται την Κωνσταντίνα Ζαφειρίου. Το ζευγάρι αποκτά έναν γιο, τον Ξενοφώντα. Ο οποίος, χάρη στην επιμονή της μητέρας του (και παρά την επιθυμία του πατέρα του να ακολουθήσει την οικογενειακή παράδοση και να γίνει χρυσοχόος) ξεκίνησε να σπουδάζει στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Συνέχισε στην Ανωτάτη Εμπορική Σχολή της Λειψίας, όπου αναγορεύτηκε διδάκτορας των Πολιτικών και Οικονομικών Επιστημών (θέμα της διατριβής του «Η Ελλάς εις το

στάδιον της εκβιομηχανίσεως») και στη Γαλλία και στην Αγγλία. Το 1928 εκλέχτηκε υφηγητής στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, ενώ λίγο μετά τακτικός καθηγητής της Πολιτικής Οικονομίας στο νεοϊδρυθέν Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Ήταν μόλις 24 ετών! Το 1931 έγινε τακτικός καθηγητής στην αντίστοιχη έδρα του στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου παρέμεινε έως το 1968, οπότε και παραιτήθηκε διαμαρτυρόμενος για το δικτατορικό καθεστώς. Κατά τη δι-

άρκεια της πολυετούς και εξαιρετικά πλούσιας σταδιοδρομίας του, από το 1934 έως το 1939 υπήρξε επικεφαλής της Ελληνικής Αντιπροσωπείας στο Οικονομικό Συμβούλιο της Βαλκανικής Συνενοποίησης. Από το 1936 έως το 1939 ήταν πρόεδρος του ΔΣ της Αγροτικής Τράπεζας. Υπήρξε τρεις φορές διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδος. Το 1964 διατέλεσε μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της UNRRA (Οργανισμός Περίθαλψης και Αποκατάστασης των Ηνωμένων Εθνών), ενώ από το

1946 έως το 1947 και από το 1974 έως το 1981 ήταν διοικητής για την Ελλάδα στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Υπήρξε, επίσης, μέλος της Επιτροπής των «Τεσσάρων Σοφών» για την αναδιοργάνωση του Οργανισμού Ευρωπαϊκής Οικονομικής Συνεργασίας (ΟΕΟΣ), ενώ από το 1986 ήταν μέλος της Επιτροπής για τη Νομισματική Ένωση της Ευρώπης. Το 1952 εκλέχθηκε τακτικό μέλος της Ακαδημίας Αθηνών στην έδρα των Οικονομικών Επιστημών. Όλα αυτά; Και ακόμη περισσότερα!

Στον χώρο της πολιτικής ανέλαβε υπουργός Συντονισμού στην υπηρεσιακή κυβέρνηση του Δημητρίου Κιουσόπουλου το 1952 και στην Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας του Κωνσταντίνου Καραμανλή. Όταν στις 5 Νοεμβρίου 1989 που διενεργήθηκαν βουλευτικές εκλογές δεν προέκυψε αυτοδύναμη κυβέρνηση, του δόθηκε εντολή για σχηματισμό οικοουμενικής. Στις 23 Νοεμβρίου 1989 ορκίστηκε πρωθυπουργός, για να παραμείνει σε αυτή τη θέση ως τις 11 Απριλίου του 1990.

ΑΠΟ ΤΗ
ΜΑΡΙΑΕΝΑ ΑΣΤΡΑΠΕΛΛΟΥ

Ενας εκθεσιακός χώρος όσο τέσσερα γήπεδα ποδοσφαίρου. Αυτή η τάξη μεγέθους δίνει την κλίμακα για ένα μουσείο το οποίο ούτως ή άλλως θα διαθέτει μία από τις πιο προνομιούχες θέσεις στον κόσμο. Όταν ολοκληρωθεί, το Grand Egyptian Museum θα παρέχει στους επισκέπτες του άπλετη θέα προς ένα από τα σημαντικότερα μνημεία του πλανήτη, τις περίφημες Πυραμίδες της Γκίζας – ανάμεσά τους και εκείνη του Χέοπα, που είναι το μοναδικό σωζόμενο θαύμα του αρχαίου κόσμου.

Σε απόσταση μόλις δύο μιλίων από αυτές θα ορθώνει τη δική του – ας την πούμε – τριγωνική μορφή με παράπλευρες έδρες της σκαληνά τρίγωνα και μία από αυτές έναν φωτοδιαπερατό τοίχο από γυαλί και αλάβαστρο. Αυτή δεν είναι όμως η μοναδική πρωτοτυπία του μουσείου. Για παράδειγμα, όταν ανοίξει, θα γεφυρώνει το υψομετρικό χάσμα 50 μέτρων ανάμεσα στο υψίπεδο των Πυραμίδων της Γκίζας και στις όχθες του Νείλου και θα στεγάζει το μεγαλύτερο αρχαιολογικό μουσείο του κόσμου. Αρκετά όμως με τις διαστάσεις και τα μεγέθη. Ο βασικός λόγος που το

Grand Egyptian Museum ή Μουσείο της Γκίζας θα γίνει παγκόσμιος προορισμός είναι το μοναδικής ιστορικής αξίας περιεχόμενό του. Διότι εκεί θα στεγαστούν περί τα 100.000 αντικείμενα, τα 3.500 εκ των οποίων είχαν βρεθεί στην ανασκαφή του τάφου του Τυταχαμών από τον Βρετανό Χάουαρντ Κάρτερ το 1922. Εκτοτε, μόλις το ένα τρίτο είχε εκτεθεί δημοσίως στο Αιγυπτιακό Μουσείο του Καΐρου, το οποίο δεδομένης της παλαιότητάς του (άνοιξε το 1902) δεν είναι το πλέον κατάλληλο για να αναδείξει και να προστατεύσει τις αρχαιότητες. Η μούμια του

GRAND EGYPTIAN MUSEUM ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ

Ενα εντυπωσιακό μουσείο με θέα τις Πυραμίδες της Γκίζας φιλοδοξεί να επιστρέψει ορισμένα από τα πιο σημαντικά ευρήματα του κόσμου στον τόπο όπου ανακαλύφθηκαν.

Εξωτερικές και εσωτερικές φωτορεαλιστικές απεικονίσεις του μουσείου, το soft opening του οποίου αναμένεται μέσα στο 2019.

νεαρού βασιλιά Τουταγχαμών, ο οποίος στέφθηκε βασιλιάς στα οκτώ του χρόνια και πέθανε στα 18, θα παραμείνει στην Κοιλάδα των Βασιλέων στο Λούξορ, όπου βρέθηκε και εκτίθεται σήμερα, δεδομένου ότι είναι ιδιαίτερα ευαίσθητη για να μεταφερθεί. Οι επισκέπτες θα μπορούν να εντυπωσιαστούν με άλλα εκθέματα, όπως το κολοσσιαίο άγαλμα του βασιλιά Ραμσή Β', του ισχυρότερου των αιγυπτίων ηγεμόνων. Με 83 τόνους βάρος, εννέα μέτρα ύψος και ηλικία 3.200 ετών, θα συνιστά μία από τις ατραξιόν του μουσείου. Γι' αυτό άλλωστε μεταφέρθηκε στο νέο του

σπίτι μέσα σε έναν ειδικά κατασκευασμένο «νάρθηκα» συνοδεία μπάντας και έφιππης φρουράς.

Ενα φαραωνικό έργο

Η δημιουργία του μουσείου βρίσκεται στα σκαριά από το 2000. Ήδη από τότε είχε κριθεί επείγουσα η μεταφορά των θησαυρών του αρχαίου αιγυπτιακού πολιτισμού σε έναν νέο χώρο που θα μπορούσε να αποσυμφορήσει το παλιό μουσείο του Καΐρου κοντά στην πλατεία Ταχρίρ. Ενα σύγχρονο μουσείο που θα ήταν σε θέση να προστατεύσει τη μοναδική πολιτιστική κληρονομιά και παράλληλα να προσελκύσει περισσότερους επι-

σκέπτες μέσα από τη χρήση της σύγχρονης τεχνολογίας.

Τελικά ο κλήρος για τον σχεδιασμό του έπεσε στους βραβευμένους αρχιτέκτονες Heneghan Peng (hparc) οι οποίοι κέρδισαν τον διεθνή διαγωνισμό που προκηρύχθηκε το 2002 επικρατώντας ανάμεσα σε 1.500 προτάσεις. Πρόκειται για ένα γραφείο που δημιουργήθηκε από τη Ρόζιν Χένεγκαν και τον Σι-Φου Πενγκ στη Νέα Υόρκη το 1999 και δραστηριοποιείται από το 2011 στο Δουβλίνο και στο Βερολίνο. Υστερα από αλληπάλληλες καθυστερήσεις η κατασκευή ξεκίνησε το 2012, ο προϋπολογισμός ξέφυγε από κάθε έλεγχο,

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΝΤΕΛ ΣΗΜΕΡΑ

Το εφετινό Φεστιβάλ των Καννών έλαβε τέλος χωρίς ιδιαίτερο θόρυβο και εκπλήξεις, σε αντιδιαστολή με τη διοργάνωση του 2013 όπου είχε σαρώσει «Η ζωή της Αντέλ». Πού βρίσκεται άραγε σήμερα η ελληνικής καταγωγής πρωταγωνίστριά της Αντέλ Εξαρχόπουλος;

ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ

Εξι χρόνια πέρασαν ήδη από τότε που η «Ζωή της Αντέλ» του Αμπντελάτιφ Κεσίς μετέτρεψε την Αντέλ Εξαρχόπουλος σε σταρ του ευρωπαϊκού σινεμά. Οι λεσβιακές σκηνές που η (τότε) 19χρονη Γαλλίδα είχε μοιραστεί με τη συμπρωταγωνίστριά της γαλλίδα ηθοποιό Λεά Σεντού άναψαν πάθη στο κοινό, συμπεριλαμβανομένου – ίσως – και του Στίβεν Σπίλμπεργκ. Ο αμερικανός σκηνοθέτης ήταν πρόεδρος της κριτικής επιτροπής του διεθνούς κινηματογραφικού φεστιβάλ των Καννών το 2013, τότε που το φιλμ «La vie d'Adèle» έκανε την παγκόσμια πρεμιέρα του στην Κυανή Ακτή. Και εν τέλει ο Σπίλμπεργκ βράβευσε την τρίωρη ταινία του γαλλοτυνήσιου δημιουργού με τον Χρυσό Φοίνικα, κάνοντας την Αντέλ σταρ εν μιά νυκτί.

Η «Ζωή της Αντέλ», πέμπτη κατά σειρά ταινία μεγάλου μήκους του Κεσίς, είναι αμυδρά βασισμένη στο εικονογραφημένο μυθιστόρημα «Le bleu est une couleur chaude» («Το μπλε είναι το πιο θερμό χρώμα») της Ζιλί Μαρό. Ο σκηνοθέτης συναντήθηκε πρώτα με τη Λεά Σεντού, μια ηθοποιό κοινωνικά ευαίσθητοποιημένη, η οποία ταίριαξε απολύτως στο όραμα του Κεσίς. Η πορεία της Σεντού είναι εξίσου αξιοθαύμαστη, καθώς το βιογραφικό της περιλαμβάνει συνεργασίες με σκηνοθέτες όπως ο Γιώργος Λάνθιμος («Ο αστακός») και συμμετοχές σε φιλμ του πράκτορα 007 (εμφανίστηκε στο «Spectre» και παίζει και στην πέμπτη ταινία του Ντάνιελ Κρεγκ ως Τζέιμς Μποντ, η οποία γυρίζεται αυτή την εποχή). Όσο για την Αντέλ Εξαρχόπουλος, ο Κεσίς την επέλεξε με το που την είδε

να... τρώει. Το φαγητό παίζει τεράστιο ρόλο στη «Ζωή της Αντέλ», όπως άλλωστε είχε συμβεί και σε μια προηγούμενή του, το «Κους κους με φρέσκο ψάρι» (2007), που τον έκανε για πρώτη φορά γνωστό.

Για όσους δεν το θυμούνται, η βράβευση της ταινίας του Κεσίς στις Κάννες συνέπεσε με τον θόρυβο που είχαν προκαλέσει εκείνη την εποχή – όχι μόνο στην Ευρώπη αλλά σε ολόκληρο τον κόσμο – οι γάμοι των ομοφυλοφίλων. Η Αντέλ Εξαρχόπουλος είχε πάρει θέση επί του θέματος δηλώνοντας ότι η «Ζωή της Αντέλ» δεν είναι μια στρατευμένη ταινία. «Η αλήθεια είναι ότι όταν βραβευθήκαμε με τον Χρυσό Φοίνικα στις Κάννες ήταν η ημέρα της νομιμοποίησης του γάμου των ομοφυλοφίλων στη Γαλλία. Αλλά αυτό δεν ήταν παρά μια συγκυρία· δεν το είχαμε προβλέψει. Για εμάς το σεξ είναι μέρος της ζωής, μέρος της ερωτικής σχέσης και του πάθους. Μπορεί να είναι κάπως δύσκολο να ειπωθεί αυτό, αλλά υπάρχει αυτή η «εισβολή» στο δωμάτιο των γυναικών που ζουν μια έντονη ερωτική στιγμή. Αλλά νομίζω ότι έπρεπε να περάσει ο σκηνοθέτης μέσα από αυτή τη διαδικασία. Βεβαίως έπρεπε να είμαστε ελεύθερες στις κινήσεις μας».

Για κάποιους, βέβαια, η «Ζωή της Αντέλ» ήταν και πολύ πιθανόν να παραμείνει «μια ταινία για δύο λεσβίες». Για κάποιους άλλους, όμως, είναι μια ποιητική ταινία για δύο γυναίκες που δεν μπορούν να ελέγξουν το μεταξύ τους ερωτικό πάθος. Το σίγουρο είναι ότι η Αντέλ Εξαρχόπουλος είχε γίνει θέμα προτού καν ο κόσμος τη δει στην ταινία! Φαινόταν επίσης ότι θα εξελισσόταν στο πιο «καυτό» πρόσωπο εκείνου του φεστιβάλ. Και αυτό ακριβώς είχε γίνει.

Ακριβώς έναν χρόνο μετά τη «Ζωή της Αντέλ», η Εξαρχόπουλος περπατούσε και πάλι το κόκκινο χαλί της αίθουσας Λιμιέρ, εκείνη τη φορά με διαφορετικά καθήκοντα: ήταν η νικήτρια του τροπαίου Chopard (Trophée Chopard 2014), μέσω του οποίου ο ελβετικός οίκος κοσμημάτων συμβάλλει έμπρακτα στην καλλιτεχνική λάμψη του Φεστιβάλ των Καννών, επιβεβαιώνοντας συγχρόνως την υποστήριξή του στην κινηματογραφική δημιουργία.

Η επιστροφή της Αντέλ

Όπως ήταν αναμενόμενο λοιπόν, εφέτος, έξι χρόνια μετά τον θρίαμβο της «Ζωής της Αντέλ», η Εξαρχόπουλος με την παρουσία της στην ταινία της Ζιστίν Τριέ «Sibyl» προκάλεσε και πάλι θόρυβο στην Κρουαζέτ. Μαζί με την πολύ καλή ηθοποιό Βιρζινί Εφιρά η Αντέλ συμπρωταγωνιστεί σε μια ευαίσθητη ταινία που αφηγείται την ιστορία της επιστροφής μιας γυναίκας στο πάθος της νιότης της, που αυτή τη φορά είναι το πάθος της λογοτεχνίας. Ο αντίκτυπος της «Sibyl», βέβαια, όπως εύκολα μπορεί να προβλέψει κάποιος, δεν στάθηκε ανάλογος με εκείνον της «Ζωής της Αντέλ». Δείχνει όμως τη σταθερά ανοδική πορεία μιας εργατικής και ειλικρινά αφοσιωμένης στη δουλειά της ηθοποιού, η οποία έχει επιλέξει να αντιμετωπίζει με cool διάθεση τη ζωή. Εξάλλου, μετά την «Αντέλ» η... Αντέλ ποτέ δεν χάθηκε. Αντιθέτως, την έχουμε δει σε αρκετές καλές ταινίες. Ανάμεσά τους το «Μη φέρνεις λουλούδια» (2017) του Μίκαελ Ρόσκαμ, το χρονικό ενός παθιασμένου έρωτα ανάμεσα σε έναν κακοποιό (Ματίας Σέναρτς) και μια ελκυστική γυναίκα οδηγό αγώνων ταχύτητας, και το «Σε τέσσερις χρόνους» (2016) του Αρνό

● Η Αντέλ Εξαρχόπουλος με δημιουργία Elie Saab φωτογραφημένη στο εφετινό 72ο Φεστιβάλ των Καννών στην επίσημη πρεμιέρα του φιλμ «Sibyl» της Ζιστίν Τριέ όπου πρωταγωνιστεί.

MUSTIQUE

Ο privé παράδεισος της Καραϊβικής είναι το πιο καλά κρυμμένο μυστικό των πιο εκλεκτικών διασημοτήτων και γαλαζοαίματων του πλανήτη.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΑ ΒΙΛΟ

Windward islands, ελληνιστί Προσήνεμες Νήσοι: Εκεί που η Καραϊβική Θάλασσα συναντά τον Ατλαντικό Ωκεανό. Μια ομάδα νησιών τόσο μικρών τα περισσότερα από τα οποία στον παγκόσμιο χάρτη μοιάζουν με κουκκίδες που μπορεί και να μπήκαν κατά λάθος. Κοιτά στις ακτές της Βενεζουέλας θα δείτε τα Τρινιντάντ και Τομπάγκο και όσο ανοιγόμαστε τη Γρενάδα, τη Σάντα Λουσία, τη Μαρτινίκα, την Ντομίνικα... Εκεί, χαμένη ανάμεσα τους, μια απειροελάχιστη ψηφίδα στο σύμπλεγμα των Νήσων του Αγίου Βικεντίου και Γρεναδίνων, είναι και η Μιστίκ (Mustique Island ή Île Moustique) των 5,7 τετραγωνικών χιλιομέτρων, των 500 μόνιμων κατοίκων και των εκατοντάδων κάθε χρόνο διάσημων-ευκατάστατων επι-

σκεπτών. Πώς επιλέξαμε να πάμε έως εκεί; Επειδή η γεμάτη φυσικές ομορφιές νήσος Μιστίκ έχει μια πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία, μία από εκείνες τις μυθιστορηματικές ιστορίες που καταλήγουν συμπερασματικά στο «όταν θέλει ο άνθρωπος κάνει θαύματα». Εν προκειμένω ο άνθρωπος, ή μάλλον οι άνθρωποι, γιατί εκείνον που πρώτος έκανε το μεγάλο βήμα τον ακολούθησαν και άλλοι, κατάφεραν να βάλουν στον παγκόσμιο χάρτη μια σταλιά γης και να τη μετατρέψουν σε έναν από τους πιο πολυτελείς τουριστικούς προορισμούς στον κόσμο. Σε έναν μικρό παράδεισο για λίγους. Ανάμεσά τους για τον Μικ Τζάγκερ, τον Ντέιβιντ Μπόουι αλλά και για τη βασιλική οικογένεια της Βρετανίας. Ας γνωρίσουμε όπως πρώτα τον τόπο και έπειτα τους ανθρώπους του.

Πυκνή βλάστηση και ολόλευκες παραλίες για λίγους: Όταν κοιτάς από ψηλά απολαμβάνεις το Μιστίκ σε όλο το μεγαλείο του!

Από τους πειρατές στις πριγκίπισσες
Όταν τον 15ο αιώνα οι Ισπανοί είδαν από μακριά τη νήσο του Αγίου Βικεντίου και τις Γρεναδίνες, αρχικά τις ονόμασαν «Λος Πάχαρος» (Los Pájaros), δηλαδή «τα πουλιά», επειδή στη φαντασία τους έμοιαζαν με σμήνος πτηνών που πετούσαν πάνω από τη θάλασσα. Γρεναδίνες μετονομάστηκαν πολλές δεκαετίες μετά, από την κοντινή Γρενάδα. Ενα από αυτά τα νησάκια ήταν και η Μιστίκ που αρχικά υπήρξε έδρα πειρατών και στη συνέχεια, ως αποικία της Βρετανικής Αυτοκρατορίας, χρησιμοποιήθηκε για την καλλιέργεια ζαχαροκάλαμου. Η καλλιέργεια στις αρχές του 19ου αιώνα σταμάτησε. Το νησί ξεχάστηκε. Αυτό έως το 1958, οπότε έφτασε εκεί ο Baron Glenconner (κατά κόσμον Κόλιν Τέναντ). Ο οποίος την ερωτεύτηκε.

Και αν και η Μιστίκ δεν είχε ούτε δρόμους, ούτε λιμάνι, ούτε τρεχούμενο νερό, ούτε τίποτε (εκτός από πυκνό πράσινο, λευκές παραλίες και γαλάζια θάλασσα), την αγόρασε για 45.000 στερλίνες. Αρχικός σκοπός του ήταν να τη χρησιμοποιήσει για την καλλιέργεια βαμβακιού. Όταν όμως συνειδητοποίησε ότι κάτι τέτοιο δεν θα ήταν οικονομικά συμφέρον, άρχισε να αναζητεί άλλους τρόπους για να εκμεταλλευτεί τη γη του. Όταν το 1960 δώρισε ένα οικοπέδο στη στενή φίλη του πριγκίπισσα Μαργαρίτα, μικρότερη αδελφή της βασίλισσας Ελισάβετ Β', άρχισε να παρατηρεί πως η παρουσία της στη Μιστίκ λειτουργούσε ως πόλος έλξης και για άλλους πλούσιους και διάσημους. Ετσι, το 1968 ίδρυσε τη Mustique Company, στην οποία συμμετείχαν και κάτοικοι του νησιού, και μαζί τους άρχισε να πραγ-

ματοποιεί το τρελό όνειρό του: τη μετατροπή του ταπεινού νησιού σε καταφύγιο επωνύμων. Με τη βοήθεια του σουηδού μηχανικού Αρνε Χάσελκβιστ και του σπουδαίου σκηνογράφου και διακοσμητή Ολιβερ Μέσελ έχτισε υπέροχες βίλες – παρόμοια σπίτια είχε σχεδιάσει ο Μέσελ στα γειτονικά Μπαρμπάντος – αλλά και άνοιξε δρόμους, κατασκεύασε προκυμαίες, έκανε όλα τα απαραίτητα δημόσια έργα. Στην πορεία βρέθηκαν και άλλοι επιχειρηματίες που ενδιαφέρθηκαν για το φιλόδοξο σχέδιο και έγιναν μέτοχοι στη Mustique Company, στην οποία ανήκει μέχρι σήμερα το νησί. Μέρος της Μιστίκ χωρίστηκε σε οικοπέδα που αγοράστηκαν από ανθρώπους του θεάματος, επιχειρηματίες και ευκατάστατους ιδιώτες οι οποίοι ήθελαν να δημιουργήσουν το σπίτι των ονείρων

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ CENTRAL SAINT MARTINS

Γιατί το ιστορικό ίδρυμα στην καρδιά του Λονδίνου θεωρείται το απόλυτο φυτώριο ταλέντων της τέχνης και της μόδας παγκοσμίως; Ποιοι είναι οι διάσημοι (και Ελληνες) απόφοιτοί του; Το BHMagazino εξερευνά την πλούσια ιστορία του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΗ ΒΑΡΛΑΚΗ

Ανάμεσα στους σπουδαστές του η βιομηχανία της μόδας αναζητεί κάθε χρόνο το «next best thing» και οι κυνηγοί ταλέντων συνωσιάζονται στο σόου του στην Εβδομάδα Μόδας του Λονδίνου για να ανακαλύψουν το όνομα που θα κυριαρχήσει στα παγκόσμια ντεφιλέ τα επόμενα χρόνια. Central Saint Martins λοιπόν, το απόλυτο φυτώριο ταλέντων, το διεθνούς βεληνεκούς κολλέγιο τέχνης και μόδας που μόνο το Parsons της Νέας Υόρκης και το Istituto Marangoni στο Μιλάνο μπορούν να συγκριθούν μαζί του. Γιατί από τα σχεδιαστήριά του πέρασαν ουκ ολίγοι. Από τον εκκεντρικό και αμφιλεγόμενο Τζον Γκαλιάνο μέχρι τον επανομαζόμενο «χούλιγκαν της βρετανικής μόδας», τον ανατρεπτικό Αλεξάντερ Μακ Κουίν, ένα ταλέντο που έσβησε νωρίς – έβαλε τέλος στη ζωή του στις 11 Φεβρουαρίου του 2010 – και από την καινοτόμο και πάντα ευαίσθη-

τη οικολογικά Στέλα Μακ Κάρτνεϊ έως τον 38χρονο αμερικανό σχεδιαστή Ζακ Πόουζεν, ο οποίος εντυπώσισε με τα 3D printed φορέματά του στο πρόσφατο Met Gala. Η ιστορία του ξεκινά τον 19ο αιώνα. Αρχικά αποτελούνταν από δύο κολλέγια, το Saint Martin's School of Art και το Central School of Art and Design. Και τα δύο ιδρύματα πρέσβευαν την αξία της μάθησης μέσα από την πράξη και ήταν γνωστά για τη ρηξικέλευθη προσέγγισή τους στην τέχνη και στο ντιζάιν. Κάθε πειραματισμός ήταν καλοδεχούμενος. Όπως για παράδειγμα οι «ακροβασίες» του σχεδιαστή ανδρικών ενδυμάτων Κρίστοφερ Μπουθ, με θητεία σε οίκους όπως ο Balenciaga και ο Christian Dior, ο οποίος ως φοιτητής σχεδίαζε ρούχα για σιαμαίους! Το 1989 τα δύο κολλέγια ενώθηκαν σε ένα με την ονομασία Central Saint Martins (CSM), ενώ το 1999 στους κόλπους του εντάχθηκε το Drama Centre London και το 2003

το Byam Shaw School of Art που ειδικεύεται στις καλές τέχνες. Έως το 2011 και τη μετακόμιση στην περιοχή του Κινγκς Κρος, στο πιο δυναμικό κομμάτι του Λονδίνου, σε υπερσύγχρονες εγκαταστάσεις κόστους 320 εκατομμυρίων δολαρίων, με γείτονες την Google, τη Universal Music και την εφημερίδα «The Guardian», το κεντρικό κτίριο της σχολής βρισκόταν στον αριθμό 107 της οδού Charing Cross. Κάθε άλλο παρά εντυπωσιακό θα το χαρακτήριζε κανείς. Δεν είχαν σημασία όμως η κακή θέρμανση και οι φθαρμένοι τοίχοι, γιατί οι εγκαταστάσεις έσφυζαν από ζωή χάρη στους εκκεντρικούς χαρακτήρες που μεγαλούργησαν εκεί. Σε αυτό το ιστορικό κτίριο το 1975 οι αιρετικοί Sex Pistols έδωσαν την πρώτη τους συναυλία, καθώς ο μπασίστας του συγκροτήματος Γκλεν Μάτλοκ σπούδαζε εκεί, ενώ παράλληλα εργαζόταν στη θρυλική μουσική «Sex» του Μάλκομ Μακ Λάρεν, αργότερα μάνατζερ του συγκροτήματος, και της τότε συντρόφου του, της σχεδιάστριας Βίβιαν Γουέστγουντ, της γυναίκας που έφερε τον κόσμο της πανκ στις παγκόσμιες πασαρέλες. Ο Γκλεν Μάτλοκ τελικά παράτησε τις σπουδές του στην Καλών Τεχνών, για να αποσιωθεί στους Sex Pistols, μια απόφαση που έχει δηλώσει ότι τελικά μετάνιωσε. Αλλωστε η θητεία του εκεί ήταν, όπως έχει πει, η αιτία για να εμπνευστεί τον ύμνο της πανκ «Pretty Vacant».

Η περίπτωση Γκαλιάνο
Το σημάδι του Saint Martin's School of Art στο fashion scene είναι ανεξίτηλο. Αρχής γενομένης από τον εκκεντρικό Τζον Γκαλιάνο, ο οποίος το τοποθέ-

τησε στον παγκόσμιο χάρτη των σπουδών μόδας τη δεκαετία του 1980. Προτού καλά-καλά αποφοιτήσει είχε προλάβει να προκαλέσει αίσθηση. Ως φοιτητής δούλευε σκληρά όλη την ημέρα μέσα στη σχολή και το βράδυ ξενυχτούσε στα κλαμπ του Σόχο, όπου φωτογραφιζόταν για τα ανερχόμενα τότε περιοδικά «The Face» και «i-D». Η πτυχιακή κολεξιόν του το 1984 με τίτλο «Les Incroyables», εμπνευσμένη από τη Γαλλική Επανάσταση, αγοράστηκε αυτόματα από τη λονδρέζικη μουσική Browns και το παλτό που μπήκε στη βιτρίνα του καταστήματος αποκτήθηκε από την Νταϊάνα Ρος. Η πορεία του υπήρξε εξεφρενή. Το 1995 ανέλαβε σχεδιαστής στον οίκο Givenchy. Ο Μπερνάρ Αρνό, ιδιοκτήτης του κολοσού της πολυτέλειας Moët Hennessy Louis Vuitton, τον εμπιστεύθηκε τυφλά και τον μετακίνησε έναν χρόνο αργότερα στον οίκο Dior προκειμένου να αντικαταστήσει τον Τζιανφράνκο Φερέ. Τα πήγε περίφημα, δίνοντας νέα πνοή στα πράγματα. «Ο ρόλος μου είναι να αποπλανώ» έχει δηλώσει. Τη μετεωρική άνοδο διαδέχθηκε η συντριβή, όταν το 2011 ήρθε στο φως ένα βίντεο με τον ίδιο να διακηρύσσει τα αντισημιτικά του αισθήματα. Η σκηνή εκτυλίχθηκε σε ένα café στο Μαρέ του Παρισιού. Εκείνος, απευθυνόμενος σε ένα ζευγάρι θαμώνων, είπε: «Λατρεύω τον Χίτλερ... Ανθρωποι σαν κι εσάς θα ήταν νεκροί σήμερα. Οι μητέρες και οι προπαπούδες σας θα είχαν σταλεί σε θαλάμους αερίων». Αποπέμφθηκε με συνοπτικές διαδικασίες από τον οίκο Dior. Επειτα από αρκετά χρόνια επέστρεψε από την «εξορία» της μό-

1. Η Ελληνίδα Μαίρη Κατράντζου, η οποία κυριαρχεί σήμερα στα παγκόσμια ντεφιλέ, πέρασε από τα θρανία του CSM.
2. Ο Πιρς Μπρόσαν, ο διαχρονικός Τζέιμς Μποντ, σπούδασε υποκριτική στη σχολή Drama Centre London, τμήμα σήμερα του CSM.
3. Ο γοττευτικός Μάικλ Φασμπέντερ έλαμψε ως σπουδαστής του Drama Centre London.
4. Η Εμίλια Κλαρκ, προτού γίνει «η μητέρα των δράκων», σπούδασε θέατρο στο Drama Centre London.
5. Η πτυχιακή κολεξιόν της Στέλα Μακ Κάρτνεϊ για το CSM εντυπωσίασε τον κόσμο της μόδας.
6. Το πέρασμα του Αλεξάντερ Μακ Κουίν από το CSM σημάδεψε όλη την πορεία του.
7. Ο ανατρεπτικός Τζον Γκαλιάνο είναι ένας από τους πιο διάσημους αποφοίτους του κολλεγίου.

Οι επιβλητικές εγκαταστάσεις του Central Saint Martins στο Κινγκς Κρος του Λονδίνου.

